

imod en Indtægt paa 1,000 Kr., vil den kun kunne nedsættes med 65 pCt., og gaar man ogsaa her ud fra en Skatteprocent af 6, vil en Maad med 1,000 Kroners Indtægt komme til at svare 21 Kr. i Skat eller 2,1 pCt. Nu mener jeg, at 21 Kr. er en høj Skat for en Mand med kun 1,000 Kroners Indtægt, særlig naar der er en stor Børneflokk, naar Sygdom maaske træder til, eller der sker andre Uheld, medens 8,1 pCt. er en for ringe Skat for en Mand med 100,000 Kroners Indtægt, og Forskellen mellem de to Skatteydelse er alt for ringe. Efter det Forslag jeg har stillet, vil en Mand med en Indtægt af 100,000 Kr. komme til at betale 10,5 pCt. og en Mand med 1,000 Kr. kun 12 Kr., hvilket jeg anser for rimeligt. Det forekommer mig, det er retfærdigt, at Kommunen faar Ret til at bevæge sig inden for de Grænser, her er Tale om, medens de Grænser, der ere sat i Flertallets Forslag ere alt for snævre.

Hvad Værdiskatten angaar, anførte den ærede Ordfører, at han fandt den saa urimelig stor, idet den indkasserede hele Værdistigningen. Jeg vil her udtrykkelig bemærke, at jeg kun tager Sigte paa den Værdistigning, som udelukkende hidrører fra samfundsmæssige Foranstaltninger, hvori Ejeren eller Besidderen ingen Part har. Det forekommer mig da, at der ikke vilde være noget som helst til Hinder for, at hele denne Værdistigning, som Samfundet har fremkaldt, ogsaa bliver beskattet fuldt ud. Det er i saa Henseende ikke andet, end hvad Regeringen tilsigtede i 1860, da den vilde inddrage hele den Værdistigning, som vilde finde Sted paa Demarkationsterrainet, naar Fæstningsservituten faldt bort. Disse to Ting ere ikke saa forskellige som den ærede Ordfører vilde give det Udseende af, de ere tværtimod ret analoge. Det glædede mig, at den ærede Ordfører dog vilde tilkende Kjøbenhavn noget af den Værdistigning, som fandt Sted her i Kjøbenhavn, idet han bemærkede, at i Kjøbenhavn burde Værdistigningen næsten udelukkende tilfalde Staten. Jeg har med Glæde hertil sagt, at jeg godt kunde gaa med til, at denne Værdistigning dels skal tilfalde Staten og dels Kommunerne, men saa mener jeg tillige, at den burde være betydelig mere omfattende, end jeg har tilladt mig at foreslaa. Naar jeg har begrænset det saaledes, som jeg har gjort, mener jeg, at man meget godt kan lade denne begrænsede Værdistigningsskat tilfalde Kommunerne. — Hvad Esbjerg angaar, indrømmer jeg selvfølgelig, at Anlægget

af Esbjerg Havn er den væsentlige Grund til Værdistigningen derovre, men den skyldes dog sikkert ogsaa andre Grunde. Hvad nu angaar dette, at Kommunerne burde betale Tabet tilbage, naar Værdien gaar ned, eller vedkommende ved Salget af Ejendommen mærker, at Værdien er gaaet ned, saa tror jeg ikke, man skal komme ind paa det, thi jeg tror, det vil blive ganske overflødigt. Det, der sker nu, saa længe vi ingen Værdiskat have, er dette, at der foregaar en vild Spekulation med Grunde, som driver deres Værdi op til en urimelig Højde. Deraf kommer igen et Tilbageslag, som bringer Tab for en Masse Mennesker. Ved at beskatte Værdistigningen paa den Maade, jeg har foreslaaet, vil der være lagt en stor Hemsko paa den Spekulation, og man vil ikke komme til de Svingninger i Grundenes Værdi, som vi nu ere Vidne til. Der vil altsaa neppe blive Tale om, at Grunde, der en Gang ere stegne i Værdi paa unaturlig Maade ved disse Foranstaltninger, atter vil tabe i Værdien.

Endelig bemærkede den ærede Ordfører med Hensyn til mit Forslag angaaende Hartkornsskatternes Fiksering, at man ude i Landkommunerne ganske sikkert vilde gøre store Øjne, naar man saa den Maade, hvorpaa jeg skulde ville indføre en kommunal Gammelskat. Hvis dette skulde være Tilfældet, er det ikke noget nyt, der sker der ude, saa maatte man i Landkommunerne allerede for længe siden have gjort disse store Øjne, thi mit Forslag er jo ikke noget, som første Gang ligger paa Rigsdagens Bord. Det er jo nemlig en Gang tidligere stillet her af to af Venstres Førere, afdøde Berg og nuværende Statsrevisor Hørup, i alt Fald tilnærmelsesvis, nemlig i 1891—92, og for saavidt man i Landkommunerne vilde gøre store Øjne hertil, antager jeg, at det er et overvundet Stadium, og at de maa have gjort det for længe siden. Naar en Fiksering af Hartkornsskatterne paa denne Maade er foreslaet fra selve Venstre, antager jeg ikke, at der er noget forkert i, at jeg stiller mig væsentlig paa det samme Standpunkt, som Venstre har indtaget tidligere.

Hvad angaar Husmændenes Fritagelse for Hartkornsskatter og den ærede Ordførers Bemærkning om, at det var de smaa Landbrug, der trivedes bedst, skal jeg sige, at jeg tror ikke ret paa denne Husmændenes Velstillethed. Naar man fremhæver, at de store Landbrug kunne trænge til en Nedsættelse i deres Hartkornsskatter, saa tror jeg, at dette i endnu højere Grad maa være Tilfældet med de smaa, og at vi derfor godt